

„Určitě! Alespoň...“ Beau poohlédne na pentagram, který stále nevinně září ve svitu svíček. „Myslím, že jo. No... *asi* jo.“

Reid se zamračí a snaží se židli očistit loktem, ale vosk už na dřevě ztuhnul a vytvořil křehké vločky. Jako led. „Je to studené.“ Opatrně se na mě podívá, jeho dech se sráží v náhlém chladu, který v místnosti zavládl. „Je to normální?“

„V říši duchů ano.“

Odessa nespouští pohled z pentagramu. „Jaká je říše duchů ještě?“ Mila se přiblíží k mé židli.

„Zvláštní.“ Také upřeně hledím na pentagram a čekám na jakékoli znamení od Filippy – na její husté černé vlasy, které kdysi zářily stejně jako moje, nebo možná na její smaragdové oči, či řadu tmavých stehů na tváři. „V říši duchů je všechno stejné jako tady, až na to, že... je to jiné.“

Beau si odfrkne a natahuje krk, aby viděl každý kout kuchyně, a stále hledá zdroj tajemného smíchu. „Už je mi to jasné, díky.“

„Frederic svými experimenty narušil rovnováhu. Porušil zákony přírody. Nevím přesně, jak to funguje – nejsem čarodějka –, ale říše se začaly prolínat ještě před jeho rituálem v předvečer Všech svatých. Mohu jen předpokládat, že se to od té doby, co vzkřísil Filippu, zhoršilo.“ Mrknu na Lou, která napjatě poslouchá, i když se na nohou lehce kolébá. Reid jí pevněji stiskne ruku a jeho zamračený výraz odráží ten můj.

Něco není v pořádku, Célie, řekla mi v parku Brindelle, kde stromy zčernaly a uschly. *Moje magie je nemocná.*

„Můžeš jen *předpokládat*?“ zeptá se Beau nevěřičně.

Vrhnou na něj zamračený pohled. „Jestli to musíš vědět, od předvečera Všech svatých jsem v říši duchů nebyla. Nemám tušení, jak to tam teď vypadá, a upřímně řečeno, ani to vědět nechci.“ Pak se obrátím k Lou: „Co si o tom myslíš ty? Necítila jsi... od Fredericova rituálu nějakou změnu?“

„Něco se děje.“ Než stačí odpovědět, Coco ukáže na místo, kde se kolem pentagramu začaly tvořit ledové krystaly. „Měli bychom to zkusit znovu, Célie? *Bez* přerušování?“ Poslední slova směřuje přímo k Beauovi, který ještě jednou očima prohledá kuchyň, než se sesune na židli. Poraženě. Reidovu ani Odessinu ruku však nepouští.

„Pokračujte,“ zamumlá.

Zvednu hlas, abych přehlušila lomoz bouřky venku. „Jestli mě slyšíš, Filippu... Dostala jsem tvou zprávu, a i když jsem ten nůž v zádech ocenila, pořád mám pár... no, otázek.“

Stejně jako předtím neodpoví a v tichu, které následuje, se naše pohledy setkají. Možná ostatní cítí, jak se mi svírá hrdlo. Možná vidí napětí v mých ramenou, jak mi zbělely klouby prstů, kterými svírám prsty Coco a Odessy. Když Coco lehce cukne, donutím se pomalu vydechnout a uvolnit stisk a Lou se na mě rychle usměje, aby mě uklidnila. Snažím se jí úsměv oplatit. Opravdu se snažím, ale jedna moje malá součást touží zavřít oči, smýt pentagram a na všechno zapomenout.

„Pip?“ zkusím to znovu.

Krystalky se šíří po stole dál.

Když mi sestra stále neodpovídá, moje frustrace se roztříští ve dvě vlny zklamání a úlevy. Obě mě zaplaví, když další mohutný hrom otřese kuchyní a svíčky se zakomíhají. Možná měl Beau pravdu. Možná byl celý tenhle plán od začátku odsouzený k neúspěchu. A navíc *hloupý*. Filippa po mně hodila nůž, tak proč jsem si myslela, že se teď znovu objeví? Protože jsem to tak chtěla? Odolávám nutkání posmívat se sama sobě, posmívat se našemu po domácku vyrobenému pentagramu a svíčkám vonícím po medu. Nikdy jsem nedokázala svou sestru k ničemu donutit, s magií ani bez ní. Náš vztah byl vždycky přesně opačný, že?

Nejsi na tyhle hry už trochu moc stará?

Vzpomínky na naše dětství mě teď trápí, vklíněné mezi rozbitou hrací skříňku a stříbrný nůž. Otevřené okno. Bolestná touha po tom,